

Húsvét 5. vasárnap.

Bevezetés

Szűz Mária hónapjának első vasárnapjához érkeztünk. Isten a Szűzanyában, Szent Fia szülőjének személyében az anyai hivatást a legmagasabb piederstálra emelte azáltal, hogy Jézus, a második isteni Személy "édesanyától született!" - május havának első vasárnapja pedig Mária által, a Szépszeretetet anyja által, az édesanyáké. Különösen is ez a mai nap.

Kirie litánia

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg édesanyánkkal szembeni gyermekkori vétkeinket. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg édesanyánkkal szembeni felnőtté váláskori vétkeinket. Krisztus kegyelmezz.

Urunk Jézus Krisztus! Bocsásd meg beteg és életalkonya felé tartó édesanyánk iránti mulasztásainkat. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Tegnap ünnepeltük Esztergomban országos zarándoklattal Mindszenty Bíboros Úr születésének 120 évfordulóját.

Tudjuk, hogy Mindszenty bíboros mélységesen szerette édesanyját, és mélységesen tisztelt minden édesanyát. 1940-ben, zalaegerszegi apát-plébános korában már harmadik kiadásban jelent meg „Az édesanya” című, több mint 400 oldalas könyve, amely egy nagyon szép stílusban megírt, komoly irodalmi alkotás és egyúttal vallomás nő-tiszteletéről és anyaszeretetéről.

Hadd szúrjak be egy-két gondolatot tőle e beszédbe. „Az anyaság kérdése nem veszített fontosságából

semmit; ellenkezőleg, óriásivá nőtt. Nagyon fordult a világ is; távol és közel nagy a fényhullás. De amíg egyetlen édesanya a régi, amíg a saját édesanyánk eszmény marad: megvan az alap az anya-tiszteletre.”

Hadd tegyem hozzá: 1940 óta a fényhullás csak folytatódik, a kérdés ma még égetőbb és aktuálisabb, mint bármikor. Ha valaha szükség volt áldozatos lelkű, életet, családot, hazát és egyházat szolgáló édesanyákra, akkor ma különösen is szükség van rájuk.

A mögöttünk hagyott három-négy generáció alatt a keresztény édesanya eszményét három nagy támadás érte.

Az első támadás a nemzeti szocializmustól érkezett, amely a fajimádat és a fajgyűlölet eszméivel szennyezte be az anyaságot. Ismert, nagyképű cinikus mondásuk szerint: „Asszonynak szülni kötelesség, lánynak dicsőség.” Ez a mondás természetesen csak egy faj asszonyaira-leányaira vonatkozott. A többire a sterilizálás vagy a fizikai megsemmisítés várt. Ez az eszme, az élet továbbadásában csak „fajszaporító” biológiai funkciót lát. Nem kell mondanom, hogy melyikét.

A második támadást a materializmus intézte az anyaság ellen. Ez az élet továbbadását csak gazdasági szempontból szemlélte: „Minek anynyi gyerek, fölnevelésük rengeteg pénzébe kerül a népgazdaságnak... A családanya eszményét behelyettesítették a dolgozó nő kultuszával, aki gyermeknevelés helyett dolgozik, pénzt keres, és munkájával építi a

szocializmust." És engedélyezték a nemzet önpusztítását.

Magyarországon ma a védett állatok magzatjainak és a védett növények csíráinak több joguk van, mint az emberi magzatoknak. Ha valaki azokat elpusztítja, büntetésben részesül, aki ezeket abortálja, pénzt keres vele. Aki a védett állatokat sterilizálja, börtönbe kerülhet, aki az emberrel teszi ugyanezt, jogilag „tisztességesen és törvényesen” járhat el. Nem furcsa ellentmondás ez?"

Az anyaság elleni harmadik támadást a vadliberális embereszmény intézte. Ez túlhangsúlyozza az egyén autonómiáját, illetve az úgy nevezett önmegvalósításhoz való jogát.

Ennek a felfogásnak eszményképe már nem a családjának élő, a gyermekeiért önmagát is feláldozni kész édesanya, hanem, a szingli. A szingli büszke arra, hogy mindenkítől független, nincs elkötelezve senkinek. Mivel ő nem szorul rá senkire. Meg sem fordul a fejében, hogy mi lesz vele, ha megbetegszik? Ha megöregszik? Ha meghal, ki fogja eltemetni?

Egy hasonlat: Ha egy testben minden sejt csak önmagával van elfoglalva, csak önmagát akarja „felépíteni”, szétesik maga a test. Ha egy társadalomban mindenki csak önmagát akarja „megvalósítani,” a társadalomnak el kell pusztulnia, magával rántva a pusztulásba az önmegvalósító egyéneket is.

Szerény anyák-napi ajándékként hadd olvassam fel azokat a sorokat, amelyekkel Mindszenty bíbo-

ros emlékezett édesanyjára, felidézve azt a pillanatot, amikor az amerikai nagykövetségen hírül vette édesanyja halálát: „Nagyon-nagyon szegény – s annál is szegényebb lettem. Nemcsak ünnepeimből, egész életemből hiányozni fog már: leesett a mi családunk koronája. (...) Az én anyám zord idők csillaga volt, és szomorúságomban néha már csak az ő fénye vigasztalt. Most elment a csillag. Elhívta őt az örökkévalóság nagyobb fénye."

Csak zárójelben jegyzem meg. Megállapodás szerint a hazáját elhagyó Bíboros egy kis kitérővel meglátogathatta volna édesanyja sírját. Természetesen hűek voltak embertelenségükhöz, és nem engedték meg neki, hogy láthassa édesanyja sírját.

Megbukott ez a rendszer, de szelleme itt él közöttünk. Meg kell akadályozni alattomos tevékenységüket. És meg kell tenni mindent azért, hogy újból felértékelődjenek az emberek előtt a legszentebb értékek, a család, az anyaság, gyermekvállalás. Ez mindannyiunk közös feladata. De különösen is a magasztos hivatású édesanyáknak, akik Máriához hasonlóan mindent megtesznek azért, hogy gyermekeik növekedjenek korban, bölcsességben és kedvességben Isten és emberek előtt!

Ezért minden gyermeket szépre és jóra, hitre és szeretetre nevelt, vagy nevelő édesanyjának, adassék tisztelet, hála és szeretet, most és mindörökké!

Amen.

F. F.